

sin fede Haand køre rundt i hendes røde Krøltop. Nu, da han havde maattet slippe hende for at blade i Bogen, krøb hun op paa hans Skød og betragtede herfra Per med et forkælet Barns selvtilfredse og næsvise Mine.

„Jeg kan ikke finde Deres Navn her,“ sagde Hr. Søndergaard efter nogen Leden.

„Jeg opholdt mig sidste Aar i Udlandet,“ forklarede Per.

„Ja saa — De var i Udlandet.“

De gule Øjne gled atter op med et mistænksomt undersøgende Blik, der akkurat naaede over Bogens Kant. Saa gik de ned igen.

„Her staar en B. Sidenius, forhenværende Provst. Er det af Deres Familje?“

„Nej.“

„Saa er her F. Sidenius, Bogholder. Er det —?“

„Nej.“

„E. Sidenius, cand. jur., kgl. Fuldmægtig. Det er maaske heller ikke af Deres Familje?“

Per tøvede med Svaret.

„Jo,“ sagde han saa.

„Det er maaske endda en nærmere Paarørende?“

„Det er min Broder.“

„Men kan De da ikke faa ham til at kavtionere? Saa kunde Sagen maaske nok gaa i Orden.“

„Nej, det kan jeg ikke,“ svarede Per afgørende og blev forvirret.

„Naa, det kan De ikke.“ — Øjnene viste sig paany over Bogens Kant. — „De staar maaske ikke i nærmere Forhold til nævnte Herre?“

„Jeg kan i hvert Fald ikke anmode ham om den Slags Tjenester.“

„Ikke? — Ja, saa kan der vist heller ikke blive noget ud af den Ting,“ sagde Hr. Søndergaard i forandret Tone og smækkede Bogen i.

Der fulgte en Pavse. Per blev siddende. Han var angst for at gaa derfra uden mindste Haab. Gadernes Mørke og Ensomheden derhjemme i hans Kammer rejste sig bag ham som et opspilet